

• ЕВАНГЕЛСКО ЧЕТИВО •

† ВТОРА НЕДЕЛЯ СЛЕД НЕДЕЛЯ ПОДир ВЪЗДВИЖЕНИЕ

Както искате да постъпват с вас човеците, тъй и вие постъпвайте с тях.

И ако обичате ония, които вас обичат, каква вам награда? Защото и грешниците обичат ония, които тях обичат.

И ако правите добро на ония, които и вам правят добро, каква вам награда? Защото и грешниците правят същото.

И ако давате заем на ония, от които се надявате да го

получите назад, каква вам награда? Защото и грешниците дават заем на грешници, за да получат същото. Но вие обичайте враговете си, и правете добро, и на заем давате, без да очаквате нещо; и ще ви бъде наградата голяма, и ще бъдете синове на Всевишния; защото Той е благ и към неблагодарните, и към злите. И тъй, бъдете милосърдни, както и вашият Отец е милосърден.

(Лк 6:31–36)

• ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО •

СЛОВО ЗА ВТОРА НЕДЕЛЯ СЛЕД НЕДЕЛЯ ПОДир ВЪЗДВИЖЕНИЕ

Во имя Отца и Сына и Святого Духа.

Ст днешното Евангелско четиво с каква сила и яснота изпъква онова, което изгражда християнина, което го характеризира и което му е чуждо.

Християнинът е човек, който от Бога се е научил да обича така, както на земята никой не може да обича. Христос ни казва: ако вие обичате онези, които вас обичат — с какво се отличавате от другите? Ако давате на онези, от които очаквате каквото и да било в отговор, — с какво се отличавате от езичниците? Обичайте враговете си, благотворете на ония, които ви ненавиждат, давайте, без да очаквате нищо в замяна, и тогава ще бъдете подобни на вашия небесен Отец, Който дава и на неблагодарните, и на злите.

Християнинът се отличава от другите не с богослужението, не с това, как външно се моли, не с каквато и да било външна форма, а с вътрешното съдържание, богоподобността на своята любов, и извън това няма християнин. Св. Ефрем Сирин казва: Не заключвай молитвата си само в думите, нека целият твой живот, всяко твоё действие бъде богослужение! — т.е. прославяне на Бога и служение на Бога. Евангелието говори за същото: нека хората видят делата ви и прославят вашия Отец, Който е на небесата! Нека нашият живот бъде служение на Бога, Който стана човек, служение с посилна, непобедима, с нищо несравнима любов към хората, та в студеният, потъмнял, чужд на Бога свят отново да донесем непостижимата любов, онази любов, която човек сам в себе си не намира, но на която той може да се уподоби и към която да се приобщи.

Нека приемем тези думи Христови в сърцето си. Не благочестието прави християнина, а любовта, не едни или други постъпки правят християнина, а любовта — но любов особена, любов, подобна на Божията, любов,

която е готова да отиде на всякакви жертви и на себе си, и на своето, та на другия да му стане светло и животът да влезе в неговия живот. Ако живеем така, то ще намерим път и към молитвата, и към поклонението на Бога, защото Той ще ни бъде роден, защото беседата с Него ще бъде естествена, защото ние ще бъдем единни по дух с Онзи, Който е Дух животворящ, защото Сам Господ Светият Дух в нашите сърца като неизказано въздихание ще възнася нашите молитви към Бога, и ще ни направи чеда Божии в онзи смисъл, който ще ни позволи Него, Господа, да го наречем Отец, станали живи членове на Тялото Христово. Без това — отделно, разделени — ние не сме християни, без това наше-

то общество — не е християнско общество. А ние сме призвани да бъдем Христови, да приемаме един другиги, както ни прие Христос. А на земята сме призвани да бъдем пред всички явление на онова, което Бог може да направи с хората, които Му повярват и се отдадат в Неговите ръце, та от тях Той да направи общество, подобно на тайнственото троическо общество — Единия Бог в Света Троица. **АМИН.**

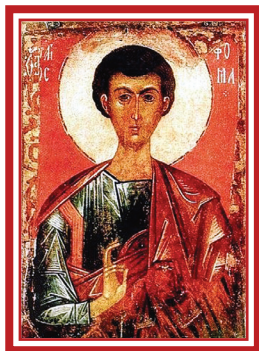
Митрополит Антоний Сурожски

Източник: <http://www.pravmladeji.org/>

• ЖИТИЯ НА СВЕТИИТЕ •

СВ. АПОСТОЛ ТОМА, НАРИЧАН ТОМА НЕВЕРНИ, ОТ ДВАНАДЕСЕТТЕ АПОСТОЛИ

6 ОКТОМВРИ

Св. апостол Тома — от Дванадесетте апостоли, родом от Галатия, не бил с другите апостоли, когато възкръсналият Господ се явил. Поискал и той да се увери лично във възкресението и това станало на осмия ден (Иоан. 20:27-28). Проповядвал в Парта, Мидия и Индия. В един град обърнал във вярата царица Мигдония и сестра

й Терциада.

Хвърлен в тъмница, в огнена пещ — на нажежена желязна скара, останал невредим. Поведен да бъде умъртвен във от града, след него следвали новоповярвалите Азан и Сафот, висши сановници. Апостолът ги благословил: Сафот поставил за свещеник, Азан — за дякон. Прободен с копие — починал. Мощите му били пренесени в Месопотамия, на гроба му ставали чудеса.

Траянополски епископ Иларион,
Пространен православен месецослов, изд. Тавор.

• БЪЛГАРСКИ СВЕТИИ •

СВ. ПРЕПОДОБНОМЪЧЕНИК ИГНАТИЙ СТАРОЗАГОРСКИ

8 ОКТОМВРИ

Св. Игнатий Старозагорски живял в 18 и началото на 19 век. Родил се в Стара Загора. Бил кръстен с името Иван.

Родителите му, Георги и Мария, се преселили в Пловдив. Тук дали сина си на учение. Богато надарен, Игнатий напреднал много в учението.

Турци убили баща му и насилва заставили да приемат мохамеданството майка му и двете му сестри.

Бягайки от такова насилие, Игнатий трябвало да се крие на много места. Ходил и в Букурещ.

Оттам решил да мине през България и да отиде в Света гора. По пътя около Шумен турци разбойници го заловили и като го заплашили, че ще го убият, го заставили да даде обещание, че ще смени своята християнска вяра, с мохамеданска.

Пуснат на свобода, той горчиво се разкажал за това изнудено обещание и решил да изкупи греха си, като публично похули мохамеданството и приеме мъченическа смърт за Христа.

От Шумен дошъл в родния си град Стара Загора. Оттук с един светогорец заминал за Света гора. С цел да се подготви за предстоящия подвиг, той постъпил в Атонския манастир Григориат, где прекарал известно време. Посетил още някои обители и се установил в един скит — високо, диво и непристъпно място. Тук се предал на най-тежки подвизи. Неговият опитен духовник Никифор се възхитил от строгия му подвижнически живот. Узнал твърдото му решение да бъде верен изповедник на името Христово, той го подстригал в монашество с името Игнатий. Благословил го и го изпратил за Цариград, където Игнатий бил решил да приеме мъченически венец. Определил му за спътник опитния старец Григорий, който би могъл да го поддържа в мъченическия подвиг.

След гореща молитва, облечен като турчин, монах Игнатий се явил в мохамеданското съдилище, застанал пред страшния съдия и казал:

— Лоши хора дават подправената монета за истинска и с насилие принуждават човека да я вземе.

— Да, това не е хубаво нещо — казал съдията. — Но кои са тия нечестни хора?

— Това са някои мохамедани. На млади години ваши хора чрез насилие ме принудиха да дам обещание, че ще се откажа от Христа и ще приема мохамеданството. Виждам сега нечестията на своето обещание.

Като казал това, преподобни Игнатий снел от главата си зелената чалма, свещена за мохамеданите, и я захвърлил на земята.

— Кой те е довел тук? — гневно запитал съдията.

— Моето собствено желание да очистя съвестта си — казал Игнатий. И като изкарал от дрехата си иконата на Спасителя, добавил: Виждаш ли Съдията на вселената?

— Остави това — поискал да го прекъсне съдията. — По-добре ще бъде, ако изпълниш обещанието си. Ще бъдеш и на почит, и с пари. Иначе те очаква смъртно наказание.

След безрезултатни увещания от страна на съдията, започнало жестоко мъчение, което завършило с обесването на преподобния.

Това станало на 8 октомври 1814 година. Три дни след това старец Григорий откупил мощите на мъченика и на 20 октомври пристигнал с тях в Света гора. От тях са ставали чудеса на изцеления.

Главата на светия преподобномъченик Игнатий Старозагорски се пази в руския манастир на Атон „Св. Пантелеймон“.

• НАРЪЧНИК ПО ПРАВОСЛАВИЕ •

ПЪТЯТ НА ПОКАЯНИЕТО

1 Какво е кръщение и защо се кръщаваме?
Кръщението е доказателство за изповядване на вярата от християните, искрените послушници на Бога, истински граждани на Царството Небесно, членовете на Тялото Христово и съответно, наследници на вечния живот.

Божественото Кръщение според православното (и единствено) вероучение, е връщане в първоначалното ни устройство по образ и подобие на нашия Творец и следователно — възсъздаване на нашата личност.

Нашият Господ именно на това настоява, като казва в Откровението Си: Който повярва и се кръсти, ще бъде

спасен (Марк. 16:16). Кръщението е възстановяване на нашето първоначално състояние и следователно насъщна необходимост, за да се върне изгубеното богоподобие на естеството ни. Кръщението е отхвърляне и заличаване на прародителския грях, и на тези негови последици, които са били предизвикани в нашето естество от наказанието и осъждането.

С Кръщението в името на Пресветата Троица, истинния Бог, ние се присаждаме към самия Ствол, към нашия Творец, за да бъдем ипостасни причастници на Божествените обещания. Както Ти, Отче, си в Мене, и аз в Тебе, тъй и те да бъдат в нас едно (Иоан. 17:21). В Кръщението ние ставаме наследници на Отца и сънаследници на Неговия Син.

Разбира се, само Кръщението без добри дела е недостатъчно и обратно – без Кръщение никое добро дело не може да ни оправдае. Това е било и досега си остава изискване на Господа, истинския ни Спасител, Който се обърнал към учениците Си, които изпратил да продъл-

жат Неговото дело – спасението на хората: И тъй, идете, научете всички нареди, като ги кръщавате в името на Отца и Сина и Святаго Духа и като ги учите да пазят всичко, що съм ви заповядал (Мат. 28:19,20).

Чрез православното Кръщение в името на Троиединния Бог ние ставаме чеда Божии и участваме в жребия на светиите. Но се освещаваме или получаваме Божествената благодат не от веществото, което като такова се използва в тайнството Кръщение, а по силата на трикратното призоваване на Бога, както са ни предали светите апостоли и боговдъхновени учители на нашата Църква.

Има и други видове кръщения – неправославни – във всяка секта или ерес.

Обаче има само Един Бог и Една Истина, и само истинно вярващите стават причастници на благодатта и богоосиновлението.

(следва продължение)

Автор: **Старецът Иосиф Ватопедски**

• ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО •

КАК СЛЕДВА ДА СЕ ПОДГОВИМ ПРЕДИ ИЗПОВЕД

Ето как, съгрешили мой брате, трябва да се подготвиш преди да се покаеш и да отидеш на изповед. Първо знай, че покаянието, според св. Иоан Дамаскин, е завръщане от дявола към Бога, което става чрез болка и аскеза. Така и ти, възлюбени, ако желаеш да се покаеш правилно, следва да се отдалечиш от дявола и лукавите постъпки и да се завърнеш при Бога и угодните Нему дела. Трябва да оставиш греха, който

е противоестествен, и да се завърнеш към добродетелта, която е според естественото на нещата. Трябва да намразиш порока до такава степен, така че да можеш да кажеш заедно с Давид: Мразя лъжата и се гнуся от нея, а Твоя закон обичам (Пс.118:163), а също така: аз обичам Твоя закон повече от злато, и то от чисто злато. (Пс.118:127). Накратко, Св. Писание ти казва чрез премъдрия Иисус, син Сирахов, какво е истинското покаяние: Върни се при Всевишния, и се отвърни от неправдата и силно намрази гнусотата (Сир. 17:23).

След това знай, че покаянието има три отличителни черти: разкаяние, изповед и удовлетворение.

Разкаянието е тъга и съкрушение на сърцето, което се случва в онзи човек, който, спомняйки си за своите грехове, осъзнава, че е разочаровал Господа и че е престъпил Неговия Божествен закон. Този вид разкаяние идва само при съвършените и при онези, които са Божии синове, тъй като произтича единствено от любовта към Бога, също както синът се кае само защото е разочаровал своя баща, а не защото е лишен от своето наследство или пък за това, че ще бъде изгонен от бащиния си дом. Следва да имаме предвид думите на божествения Златоуст: „Ридай след като си съгрешил, не защото ще бъдеш наказан (тъй като това не означава нищо), а защото се наскърбил своя Господар, Който е толкова благ, толкова милостив, обикнал те е толкова много и копнее за твоето спасение дотам, че е дал единствения си син

за теб. Като си спомниш за това, скърби.“

С разкаянието е свързано съкрушението, което също така е тъга и е непълна мъка на сърцето, което се случва не поради това, че човек е разочаровал Бога, но защото бива лишен от божествената благодат, изгубил е Раят и е придобил ада. Тази тъга се случва при несъвършените, при наемниците и слугите, тъй като не произлиза от любов към Бога, а поради страх и любов

към самите себе си, също както наемника се кае, когато се сети, че е загубил заработеното и както слугата, който се бои от наказанията на своя господар.

Така и ти, съгрешили братко, ако желаеш да придобиеш тази разкаяност и съкрушение в сърцето си, и чрез тях да имаш угодно Богу покаяние, следва да направиш следното.

Първо, потърси и открий най-опитният духовен отец, тъй като св. Василий Велики казва, че също както болните не откриват своите болести и язви на който и да е лекар, но на такъв с опит, който знае как да ги излекува, така и греховете трябва да се откриват не пред когото и да е, но на тези, които могат да ги изцерят. Както се отнасяме с телесните си болести, така следва да третираме и изповядването на греховете си. Хората се лекуват при тези, които знаят как да им помогнат; така и изповядването на греховете трябва да става пред тези, които знаят как да ги изцелят, или както е писано: Ние, силните, сме длъжни да понасяме немощите на слабите (Рим. 15:1), има се предвид – да ги премахнем с нашата грижа.

Второ, също както броиш парите си след някоя търговска сделка, по същия начин, брате мой, две или три седмици преди да отидеш при духовния си отец, особено преди началото на четирите постни периода на годината, седни на усамотено място с наведена глава, изследвай съвестта си, или както казва блаженият Августин: „Изследването на

съвестта следва да не бъде като оправдание, а като осъждане на нашите съгрешения.“ Разгледай, подобно на Езекия, целият си живот с тъга и душевна болка: Тихо ще прекарвам всички години на живота си, помнейки тъгата на душата си (Ис. 38:15). Спомни си колко много грехове си сторил на дело, слово и с помисъл след последната си изповед, като преброиш месеците, седмиците и дните. Припомни си хората и местата, с които и където си съгрешил, и обмисли тези неща внимателно, за да можеш да откриеш всеки един от своите грехове. Така ни съветва и мъдрият Сирах: Изпитвай себе си преди съда (Сир. 18:20).

Също както ловците не се задоволяват само да открият ди-

веча в гората, но по всякакъв начин опитват да го убият, така и ти, съгрешили брате, не следва да се задоволяваш, за да имаш разкаяние, само с изследването на съвестта си и откриването на своите грехове, тъй като това ти носи малка полза, но се бори с всички сили да умъртвиш греховете си чрез съкрушено сърце, а именно: чрез разкаяние и скръб. И за да придобиеш разкаяние, размисли над това колко си наскърбил Бога чрез своите грехове. За да имаш също така съкрушение, помисли и над това колко си навредил на себе си чрез своите грехове.

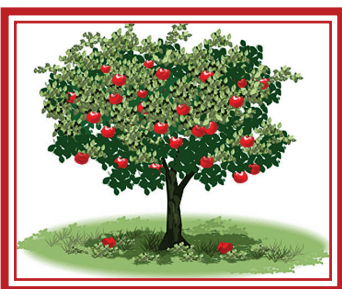
Автор: **Св. Никодим Светогорец**

Източник: **www.predani.bg**

• ДЕТСКИ СВЯТ •

ИСТОРИЯТА НА ЕДНА ЯБЪЛЧИЦА

ПРИКАЗКА

Пораснало в гората диво ябълково дърво: през есента паднала от него една кисела ябълка. Птиците я изкълвали, ктънвали си и от зрънцата. Само едно зрънце останало и се скрило в земята. През зимата зрънцето пролежало под снега, а през про-

летта, когато слънчицето напекло влажната земя, зрънцето започнало да никне: пуснало надолу коренче, а нагоре изкарало двете първи листенца. Между листенцата се проточило стъбълце с пъпка, а от пъпката горе излезли зелени листца. Пъпка след пъпка, листец след листец, клонче след клонче — и след пет години на мястото, където паднало зрънцето, стояла хубавичка ябълчица.

Дошъл в гората един градинар с права лопата, видял ябълчицата и рекъл:

— Ето едно хубаво дръвче, то ще ми свърши работа.

Разтреперила се ябълчицата, когато градинарят почнал да я изравя, и си помислила:

„Свърши се с мене!“

Но градинарят внимателно изкопал ябълковото дръвче, не повредил коренчетата, пренесъл го в градината и го посадил в хубава земя.

Възгордяла се ябълчицата в градината: „Трябва да съм рядко дърво — помислила си тя, — щом ме пренесоха от гората в градината“, и отвисоко поглеждала наоколо към некрасивите подкастрени стъбълца, завързани с парцалчета: тя не знаела, че е попаднала в разсадник.

На другата година градинарят дошъл с един крив нож и започнал да кастри ябълчицата. Разтреперила се тя и си помислила: „Е, сега вече с мене е свършено!“

Градинарят отрязал цялото зелено връхче на дръвчето, оставил само стъбълцето, но и него разцепил отгоре. В цепнатината вмъкнал една млада издънка от хубава ябълка, замазал раната, завързал я с парцалче, заобиколил новия присад с колчета и си отишъл.

Заболяла ябълчицата: но като била млада и силна, скоро се поправила и сраснала с чуждото клонче. Пие клончето сока на силната ябълчица и бързо расте: пуска пъпка след пъпка, лист след листец, изкарва издънка след издънка, клонче след клонче и след три години дръвчето цъфнало с бяло-розови благоуханни цветове. Опадали бяло-розовите листенца и на тяхното място се появили зелени плодни-

ци, а към есента плодниците се превърнали в ябълки, но не вече диви киселици, а големи, червени, сладки ябълки, които се топели в устата! И така хубавичка станала ябълчицата, че идвали от други градини да вземат от нея филиз за присаждане.

Автор: **Константин Ушински**

Източник: **сп. „Камбанка“, бр. 1, 2016 г.**

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

2 ОКТОМВРИ

† 2 Неделя след Неделя подир Въздвижение.

Св. свщмчк Киприан.

Св. мчца Юстина. Св. Андрей, юродив заради Христа. Гл. 6, утр. ев. 4, ап. 2 Кор. 4:6–15 (с. 171), лит. ев. Лк 6:31–36

3 ОКТОМВРИ

Св. свщмчк Дионисий Ареопagit.

Преп. Иван Хозеви

4 ОКТОМВРИ

Св. свщмчк Йеротей, еп. Атински.

Св. мчца Виринея. Преп. Павел Препрости

5 ОКТОМВРИ

Св. мчца Харитина

6 ОКТОМВРИ

* Св. апостол Тома (Тип. с. 95)

7 ОКТОМВРИ

Св. мчци Сергей и Вакх

8 ОКТОМВРИ

Преп. Пелагия.

Св. прпмчк Игнатий Старозагорски

9 ОКТОМВРИ

† 3 Неделя след Неделя подир Въздвижение.

Св. ап. Яков Алфеев. Преп. Андроник и Итанасия. Гл. 7, утр. ев. 5, ап. 1 Кор. 4:9–16 (с. 394), лит. ев. Лк 7:11–16 (Тип. с. 96)

2016

Енорийският лист се издава с благословията на председателя на храма — протоерей **Емилиян Костадинов**

Адрес на редакцията:

гр. София, ж.к. „Дружба“ 2, храм „Свети Пророк Илия“

www.svetiilia.bg